

Nr 6.

Av herrar **Petrén** och **Frändén**, *angående uppskov med skyldigheten för landsting att anordna skyddshem.*

Vid 1919 års riksdag beslöts i anledning av en kungl. proposition sådan ändring av lagen den 13 juni 1902 angående uppfostran åt vanartade och i sedligt avseende försummade barn, att det blev föreskrivet (14 §), att det »för varje landstingsområde samt för varje stad, som ej deltagar i landsting, skall finnas skyddshem med erforderligt antal platser». Enligt riksdagens beslut skall denna bestämmelse äga tillämpning från och med den 1 januari 1922.

Nu har det emellertid från flera landsändar upplysts, att det stött på alldeles speciella svårigheter att fastställa det nödiga antal skyddshemsplatser som de olika länen borde förfoga över. De utredningar, som i detta hänseende blivit gjorda under kristiden, vilken företedde stark ökning av vanart bland barn och ungdom, ha givit alldeles för höga tal, som icke mera äro tillämpliga, sedan vanarts- och brottslighetssiffrorna efter kristidens slut åter sjunkit så högst väsentligt. Ett flertal landsting hava därför ännu icke kunnat fatta något beslut i frågan. Vid den av Svenska fattigvårdsförbundets barnavårdsutskott sistlidne oktober anordnade konferensen om skyddshemsverksamhetens organisation uttalades också allmänt önskvärldheten av att tiden för skyddshems anordnande bleve utsträckt, på det att landstingen måtte få tillfälle att samråda med varandra och en utredning om platsbehovet efter mera enhetliga grunder kunde hinna bli verkställd.

Då samarbete mellan så sällan sammanträdande korporationer som landstingen kräver sin tid, men sådant samarbete har stor betydelse för möjliggörande av att skyddshemsverksamheten blir ordnad på det bästa sättet, lig-

Bihang till riksdagens protokoll 1921. 3 saml. 3 häft. (Nr 6—9.)

ger häri onekligen ett starkt skäl för att tiden för den ifrågavarande lagändringens ikraftträdande något framflyttas. Även andra tungt vägande skäl för en sådan åtgärd kunna emellertid anföras. Ett sådant skäl är det framlagda förslaget om statens övertagande av åkerbrukskolonien Hall för att av densamma skapa en centralanstalt för skyddshemsväsendet i Sverige. Ett realiserande av detta förslag skulle nämligen icke oväsentligt inverka på frågan om upprättandet av nya skyddshem för de olika landstingsområdena, i det att landstingen vid planerandet av sådana givetvis böra veta, vilka kategorier vanartade komme att omhändertagas å statens skyddshem. Vidare är det högeligen önskvärt, att fattigvårdslagstiftningskommitténs väntade betänkande om ny barnavårdslagstiftning avgivits och underkastats prövning, innan landstingen bliva nödsakade att definitivt ordna sitt skyddshemsväsen, så att hänsyn härvid kan tagas till däri förekommande bestämmelser.

På grund av vad sålunda blivit anfört hemställes,

att riksdagen för sin del måtte besluta sådan ändring i lagen om ändrad lydelse av 14, 15 och 23 §§ i lagen den 13 juni 1902 angående uppfostran åt vanartade och i sedligt avseende försummade barn, att stadgandena i 14 § behöva tillämpas först från och med den 1 januari 1925.

Stockholm den 19 januari 1921.

Alfred Petré.

A. O. Frändén.
